

Grundlovens Bestemmelser om, at Kongen kan give de Bevillinger og Undtagelser fra almindelige Regler, som hidtil have været i Brug, maatte følge, at han ogsaa kunde give Undtagelser fra de Regler, som bleve opstillede i den her foreslaaede Lov. Imidlertid er der i Udvalget blevet reist Tvivl derom, og det netop i sidste Dieblis, hvorfor jeg maa indrømme, at dette Stykke af § 2 maaskee er blevet taget under en mindre nøagtig Overveelse, end det burde, hvilket imidlertid skal blive oprettet inden tredje Behandling.

Finansministeren: Den ærede Ordfører fandt en sær Fornøielse i at hænge sig i et enkelt Udtryk, som jeg havde brugt, nemlig, at Mulcterne ogsaa kunde assureres. Jeg veed naturligtvis meget vel, at der ikke let vil kunne tegnes nogen saadan Assurance, end sige, at man skulde kunne assurere Mullet uden Videre. Men hvad der ikke er saa urimeligt, det er, at det vedkommende fremmede Lotteri, som søger at faae en Agent her, ogsaa søger at overvinde Vedkommendes mulige Utilbøielighed til at ville indlade sig paa den dermed forbundne Risiko ved at sige: „Det er det Samme, om Du bliver mulcteret; vi skulle betale Mullet“. Dette er aabenbart den bedste Assurance, der vil kunne have. Ganske vist kommer det an paa et Skøn, hvorvidt Mullet er stor eller lille, men ved dette Skøn maa man heller ikke glemme Bønseligheden ved at kunne paagribe de Vedkommende, og tillige Omfanget af de Forretninger, som i Regelen ere forbundne med det Slags Colligieren for fremmede Lotterier. Det er ikke Bagateller, der er Tale om, og disse Forretninger kunne nok taale en lille Mullet. Naar det overhovedet skal kunne Noget, maa Mullet altsaa ikke være saa lille, at man ikke bryder sig om at betale den, fordi der tjenes Saameget paa Forretningen, at den kan bære denne Mullet.

Ordføreren: Naar den høitærede Finansminister yttrede, at jeg havde fundet en sær Fornøielse ved at dvæle ved en Udtalelse af ham, da maa jeg protestere imod Berettigelsen af dette hans Udtryk. Jeg har ikke

hverken følt eller paa nogen Maade forraadt nogen sær Fornøielse ved at omtale Udtryk af den høitærede Finansminister, som jeg ikke fandt rigtige. Dette har været Tilfældet med mange af den høitærede Finansministers Udtalelser idag, uden at jeg har yttret nogen sær Fornøielse ved at yttre mig om dem. — Naar den høitærede Finansminister til Slutningen bemærkede, at man maatte sætte Mullet høiere, fordi de fremmede Collecteurer mulig ellers vilde paatage sig at betale den, saa svarer jeg dertil, at, naar Minimum af Mullet er 25 Rb. for hver Lodsbedel, saa er dette langt over, hvad nogen fremmed Collecteur vil paatage sig at bære Risiko for. Jeg vil derhos atter erindre om, at der dog i alt Fald er Noget, der taler for, at en Fornøielse som den heromhandlede i Gjentagelsestilsælde bør straffes stærkere end Forsøelsen, begaaet første Gang. Endelig vil jeg bemærke, at man ikke behøver at lede længe i vor Lovgivning for at kunne finde Exempler paa, at man i den Hensigt ret til Gavn at strække har sat Mullet saa høit, at de saa at sige aldrig ere komne til Anvendelse. Man vil efter min Overbeviisning ved her at fastsætte en Mullet af 100 Rb. bewirke, at Bønseligheden ved at opdage Vedkommende bliver dobbelt eller flere Gange dobbelt.

Formanden: Jeg skal bemærke, at §§ 4, 5 og 7 ville blive betragtede som vedtagne uden Afstemning, hvis ikke Afstemning over nogen af dem særlig forlanges. Fleertallets Ændringsforslag under Nr. 8 til en anden Affattelse af Lovforslagets Titel vil jeg betragte som bortfaldet, hvis ikke særlig Afstemning derover forlanges.

Da ikke Flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Ændringsforslag af Udvalget under Nr. 3 til § 2:

I første Stykkets anden Linie indskydes efter Ordet Lodsbedler:

„ligesom Beførgelsen af dermed i Forbindelse staaende Forretninger.“

vedtoges eenstemmit med 42 Stemmer.